megszerezni. Az interjú elkészült és ma őt már *Dr. Rodger Hein*-nek hívják.
Sikeres disszertációjának címe pedig: Emberiességi válaszok Ausztráliában az 1956 -os magyar forradalomra (2004).
Egy másik ausztrál, akit említenék, egy írónő. *Sandy Watson* megismerkedett egy volt 56-os menekülttel, *Csősz Veronikával*, aki fiatal lányként hagyta el az országot és kötött ki Ausztráliában. Az életút annyira megragadta az írónőt, hogy elhatározta, megírja a történetet regényes formában. A kötet elkészült és 2013-ban lett útjára bocsátva angol nyelven ugyan, de Budapesten. A könyv címe: One perfect day, azaz: Egy tökéletes nap.
Sandy Watson azonban már a forradalom ötvenedik évfordulójára elkészített és kiadott egy albumot „56 arcai, emlékek az 1956-os Magyarországról" címmel, melyben egy fotográfus kolléganőjével *Susan Gordon-Brown*-nal együttműködve fotóillusztrált művészi munkát produkáltak a Victoria államba érkező és ott megtelepedett magyar menekültek történeteiről.
Vagy itt van végül *Gerard Murnane*, egy nyugalmazott középiskolai tanár. Nem tudtunk róla a melbourne-i magyar közösségben semmit mindaddig, amíg híre jött, hogy valaki, egy ausztrál, keres egy magyar nyelven beszélgető társat. Erre azért volt szükség, mert a korábbi beszélgetőtársa meghalt. Ki ez az ember? Egyszer beszélt magáról: 1956-ban mindössze 17 éves volt és nyomon követte a magyarországi eseményeket a sajtón, rádión keresztül, mint annyian mások. Egyszerre csak, az egyik magazinban megpillantotta egy szabadságharcos lány fényképét. Onnantól kezdve úgy érezte, valami megváltozott benne. Kívülről folytatta ausztrál életét, de belül magyarnak érezte magát. Ezzel nem hivalkodott, nem kezdett magyar társaságba járni. Oly visszahúzódó maradt ebben is, mint minden másban.
A forradalom ötvenedik évfordulójára rendezett nagy melbourne-i ünnepségen 2006 -ban azonban, ő mondta a díszbeszédet. Természetesen angolul, hiszen a sok nem magyar vendégre tekintettel az est angolul folyt. De Gerard a beszédét a következő magyar szavakkal zárta:
„Ti magyarok! Ötven év óta egy ilyen alkalmat vártam. Most végre megérkezett. Most végre, a nyilvánosság előtt és a ti szép nyelveteken, a mély érzéseimet ki tudom fejezni. Köszönöm szívélyesen meg alázatosan a századokon át kitartó és az egész világ előtt ragyogó példátokat."
Amíg ilyen barátaink vannak szerte a világban, ki lehet ellenünk?

****

November 4-én országszerte megemlékezések zajlottak az 1956-os forradalom leverésére indított szovjet katonai invázió tragikus eseménye alkalmából. A Fiumei úti sírkert 57-es parcellájában felállított márványkeresztnél a POFOSZ hagyományőrzői is leróták kegyeletüket, s elhelyezték a megemlékezés virágait. A koszorúzáson *Dr. Pordány László*, Magyarország volt kanadai nagykövete mondott ünnepi beszédet. Megemlékezésében felidézte az 59 évvel ezelőtti nap, majd az azt követő időszak gyászos eseményeit, kiemelve: a kommunista diktatúra kegyetlen bosszúja nyomán több száz forradalmárt – többségükben fiatal munkásokat és diákokat – végeztek ki, s százezreknek kellett menekülniük hazájukból. A hősök mártírhalála és az elüldözöttek akkori számkivetettsége a mai napig mementóként figyelmeztet a diktatúra embertelenségére. Ám e fájdalmas napok felidézésekor arra is gondolni kell – hangsúlyozta a szónok –, hogy **az 56-os hősök nagyszerű tette minden korban és minden válságos helyzetben nemes példa és bátorító erőforrás a magyarság számára.**

Zsíros Levente

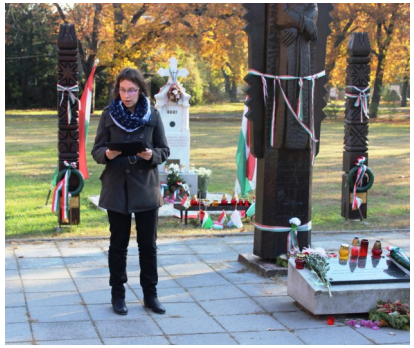

Johann Panna

Szent István Király Zeneiskola kórusa, Burkus Boglárka kórusvezető tanár